

הוצאתך מארץ מצרים, שעץ מנה כן הוצאתך כי) כמבואר בזהר 267, שפני מ"ח הוצר להיות העבודה לשבעה שבועות חספר 267, והיינו שהעבודה ד' שבועות חספר כ"ד היא כמו אתעד"ה שיומשך בחי' אנכי במ"ח. ולכן כאשר חסר באתעד"ה או חסר גם בהאחיות, שהם באחיות ועירוי כלכל. וי"ף דוגמא זוה מענין האמונה שום באמונה רואים ב' קצות אלף דמצד אחד ענין האמונה הוא הכח (אמונה אין 28א"א). רמזה שרומז קריא אפום מחזרת מוכן, שחסר בו רחמנא קריא 28. רמזה שרומז קריא אפום מחזרת מוכן, שחסר בו האמונה באופן שר גילוי ואחיות, דאם היה צו האמונה באופן שר גילוי ואחיות לא היה יכול להיות גנבא, ובכ"ז יש אצרי אמונה כי האמונה היא תכל. וכן הוא גם בענין ויקרא אר משה, דאר שהמשכה היא מבחי' אנכיל מל שאנכיל, מ"מ מכיון שהחסר באחזר"ה ה"ז באחיות ועירוי. וזוה מ"ש כזהר הכא אר"ף ועירא, אמאי גניז דהאי קריאה פא הוה שליטמו, מ"ט דהא הוה במשכנא ובארעא אחרא כגון דלשימו פא אשתכח אלא בארעא מדישא. היינו, ומכיון שהי' במשכנא ובארעא אחרא, שחסר באחזר"ה. כלכ גם הקריאה פא הוה שליטמו, שחלקיאה פא נמשכה באחיות והיא רק אר"ף ועירא.

ועל פי ה"פ, יש צחוד ג"כ ב' הפירושים במ"ש ויקרא אר משה ופא נאמר מל הי' הקורא. פירוש אחד הוא (כמבואר 29) שהמשכה היא מבחי' אנכיל מל שאנכיל ולכן פא נאמר מל הי' הקורא. ופ"פ ה"פ יש צחוד, דבעצם המשכה היא מבחי' אנכיל מל שאנכיל, ורק מצד שחסר אצרו באחזר"ה שכן חסר באחיות שפן, כלכ מה שנמשך באחיות הוא רק באופן שר מצאן או ספי' המלכות.

אמנם כ"ז הוא בהמשכה דעכשיו, דאר שנמשך בחי' אנכיל מ"מ חסר בזה האחיות שהיא בהעצם, אפי עי"ז יומשך לע"פ בחי' אנכיל באחיות וגיפוי, וגם שאנכיל גומא דקאי ער המשכה העצמות יהי' באופן נעלה יותר לע"פ, (כמה שאפשר לחלק בעצמות). וזוה מה שברברי הימים נאמר אדם באר"ף רבתי, שוה שייר צמשת שאז יהי' כ"ז בגילוי וכוונות. וזוה ג"כ מה שאדם הוא ר"ח אדם דור

(25) ח"ג צו, פ"א ובר"מ שם. וראה ר"ז סוף פסחים. (26) וראה פו, ט.
 (27) ראה גם תניא פל"ג (מב, ב). ועוד. (28) ברכות מג, א ע"פ גירסת תנין יעקב. וראה בהנמנו בהערה בטה"מ חש"ס ע' 110. (29) ראה גם סוד"ה זה חרע"ה (נסמן לעיל בהע' 3) סוד"ה נאחי לגני חש"ב. (30) לקי"ת ריש פשתנו. (31) מקומות שנסמנו בהע' 4.

ממנו וכו' גם שם נמשכה בחי' אנכיל, והיינו שבמ"ח נמשכה פא רק בחי' הוי', דכשם הוי' יש ד' אחיות, ויש בו גם קוצו שר יו"ד שקאי ער בחי' הוהכל (כמבואר באגה"ה 19). ומ"מ זהו בחי' הוהכל השירי צסדר החשת', שפכו הוא נרמו בקוצו שר יו"ד השירי פאוח יו"ד. מש"א כ' במ"ח נמשך בחי' אנכיל שמורה ער בחי' הוהכל כמו שהוא בפ"ע (ופא בחור קוצו שר יו"ד), היינו שהוא מוכרץ לגמרי מכל סדר החשת', ועד פאנכיל פא אחרמין פא בשום אוח ופא בשום קוי 20. וטעם הדבר (שבמ"ח נמשכה גם בחי' אנכיל) הוא משום שמ"ח הוא מעין הגילוי דרעחוד 21. והיינו, דאר שמ"ח הוא רק מעין הגילוי דרעחוד, מ"מ ה"ז מעין הגילוי דרעחוד. ויתירה מזו, הרי מבואר בכמה דרוסומס 22, שמתן חורה פא יהי' ענד פעם ולכן במ"ח נמת חלפי גם ער ההמשכות חכ נעלוח ולכן גם בחי' אנכיל נמשך במ"ח.

וזהו ויקרא אר משה ופא נוכר מל הי' הקורא. דהנה מבואר בדרושי הויפוצא (ד"ה באחי צנוני) דענין השראה השכינה שבמ"ח בא ציירי קביעות כפוער בעשיית המשכן, ולכן כמו שבמ"ח נמשך בחי' אנכיל ככ"פ, כל הוא גם בעשיית המשכן, שנמשך או בחי' אנכיל וזהו מ"ש ויקרא אר משה ופא נוכר מל הי' הקורא, כי כחוב זה קאי ער הקריאה מאותף מועד (המשכנא), שהמשכה בו יהיה מבחי' אנכיל שפמערה גם מקוצו שר יו"ד דשם הוי', אנכיל מל שאנכיל, ולכן פא נאמר מל הי' הקורא. ולפיכך קריאה זו היא אר משה דוקא, דכתיב 23 אנכיל עומד בתי הוי' וליניכם גו'.

אמנם אפי"כ, כתיב ויקרא באר"ף ועירא. ונענין הוא דאר שהמשכה היא המשכה נעלית, ביחוד, המשכה מבחי' אנכיל מל שאנכיל, מ"מ מכיון שהמשכה היא ע"י אתעד"ע כלכל בלפי אתעד"ח, כלכ כאשר המשכה זו נמשכה באחיות, המשכה היא באחיות ועירוי. והיינו, דנוסף פוה שהמשכה זו היא פמערה מבחי' אחיות, הנה עוד ואת, שבחי' אחיות נעשים ע"י אתעד"ח, ולכן כאשר חסר באחזר"ה חסר גם באחיות, שהמשכה היא באחיות ועירוי כלכל. וזוה מה שהמשכה היא מבחי' אנכיל שפא שייר בה ענין אתעד"ח בכ"ז הוי' גם במ"ח היתה המשכה בחי' אנכיל (ובכ"ז הוי' צריך להיות אתעד"ח מחלה, דזוה מ"ש 24 בהוציאן את העם מפמצים תעבדון את האלקים ער הוה הוה, דתפירוש בזה הוא (נוסף לפירוש רש"י ער אנכיל ה"א אשר

(19) פ"ד (צד, ב). וראה גם ע"ח שער הכללים רפ"ב. ובכ"מ. (20) לקי"ת פיתוס פ, ב. (21) ראה תניא פל"ג. (22) פה"מ חרס"י ע' כג וע' חקמו. תע"ב ח"א ע' 50. פה"מ חש"ס ע' 57. (23) ואחזר"ה, ה. וראה פה"מ תע"ח שם פ"ע רלו. (24) שמות ג, יב.

בס"ד. אור פ"א- ניסן, ועש"ק פ' צו ה'תשמ"ג.

הנחת הית' בלתי מוגה

כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאותי, וידוע דיוק רבתינו נשיאנו בזה, מודע2 מוכרים ענין יציאת מצרים גבי הוגארה העתידה כזוא במהרה בימינו ממש, עד שמדגישים ומריקים שגאולה זו תהי' כמו יציאת מצרים. גם ידוע הדיוק בזה בזה,3 כמ"ש כימי צאתך לשון רבים, והרי הוגאולה ממצרים היתה ביום אחד, כמ"ש4 בעצם היום הזה גו', בחמשה עשר בניסן, גם צריך להבין בכפרות המצוה דוכירה יציאת מצרים, שצריכים להוכיחה פעמיים בכל יום5, ולכאורה מה נוגע בהוכרזן שהיציאה היא ממצרים דוקא, ולא עיקר הענין שהיא היציאה משעבוד פחרות ומגזרות פגאופה, דענין זה שייך גם ביציאה מגזרות בבב ושראחור'.

והנה ידוע ומבואר בכמה מקומות, שכך ענין בעבודה כפשוטה קשור עם אותו הענין כפי שהוא בעבודה רוחנית, וכ"ה הוא גם בפשוט, שהארם הוא נשמה בגוף, והעיקר הוא הנשמה, ולכן כל עניניו הוגשמיים קשורים עם עניני הנשמה שהם ענינים רוחניים, ואדרבה, הענין הרוחני הוא החכלית והעיקר. דאף שבנוגע לפועל אומרים שהמעשה הוא העיקר6, מ"מ בנוגע להענין הפועל ע"י העבודה, מובן, שהעבודה הרוחנית מופסת ענין ומקום ומעשה חשובים ביותר ובכמה ענינים דוקא העבודה הרוחנית היא העיקר. וכן הוא גם בנוגע לחשעך והסולם שעל ידו עוקרים החורה והמחול' פמעפה, שהוה הסולם דחפחה7, הרי הגם שתפחה היא מצוה שרדיוכור, מ"מ אר"פ8 אייחוי עבודה שבלב זו תפחה, היינו דעיקר ענין התפחה הוא הייתה עבודה שבלב, עבודה רוחנית, לשעבוד הלב פעבודתו ית', וע"י הפכ נמשך ככף האברים וכמאמר9 פיבא פליג ככופא שייפין, היינו בככ שאל המצוות דזהו ככ עצמותי תאמרנה גו'10, היינו שככ המצוות התלויות באברים עד למצוות התלויות בדיוכור ובמחשבה כולם מקבלים חיותם מן הלב.

והנה אר"פ11 חרה שריטין אינון מוחא פיבא וכבדא. והיינו,

- (1) מיכה ז, טו. (2) ראה מידור רבא, א. שער האמונה פנ"ב. סר"ם תש"ח ע' 151 וע' 167. ועוד. (3) ח"א בהמשכות רסא, ב. ח"ג קט, א. הובא גם באותה ג' ע"ה ס"ס וס"ו (ע' תפול-תפין). סר"ם תש"ח שם ע' 159. (4) בא גב, י. מא. גא. (5) ברכות יב, ב. וראה גם רד"ה לכן אמור בתו"א וראה נו, א. סר"ם חקס"ג ח"א ע' קו. (6) אבות פ"א מ"ז. (7) ראה ח"א רסו, ב. ח"ג שו, ב. ח"ג רמג, א. א. תענית ב, א. וראה בארוכה לקי"ש ח"ב ע' 116 ואילך. (9) ח"ג רבא, ב. (10) חתלים לה, י. (11) ח"ב קטג, א.

ויקרא אף משה

משיח, שכך ג' הבחי' יהיו צע"פ באופן דשפימות, והצטרף שרתם יחי' באופן שרף מאר, כמ"ש2 במשיח הנה לשיכר עכדי ירום ונשא ונבה מאר, דמאר הוא אותיות אדם3, אבל הוא באופן דמאר שלמעלה ממלידה והגבלה4, יערה הפורץ לפנינו5, שקאי עץ משיח שפורץ ככ המלידה וההגבלות.

והנה מבואר בקי"ח פרחותה היא נצחיות ושייר בחינות אלו גם עכשיו, והיינו, שגם הבחי' שבוה כו' הם נצחיים גם עכשיו, וזוה מובן שככ הענינים שנת"פ בענין וקרא אף משה שייכים לעבודה כא"א. וע"י עבודתנו בענינים אלו באים ליערה הפורץ לפנינו, כביאת משיח צדקנו, יבוא ונאצנו ויפריכנו קוממיות פאריצנו, ונגלה37 כבוד ה' וראו ככ כשר יהדיו כו' פי ה' דיכר.

*

- (32) ישעי' נב, יג. (33) רע"ט בוח"ג רמו, ב. (34) המשך ונכה תרל"ז פ"כ.
- (35) ראה מיכה ב, יג. (36) א, ד. (37) ישעי' פ, ה.

הנחת הית' בלתי מוגה